

forbeholdt sig deres Stilling til Lovforslagets Enkeltheder.

Kommissionen tilraader enstemmig en Fortsættelse af den ekstraordinære Arbejdsløshedslovgivning. I det Lovforslag, jeg skal have den Ære at forelægge, findes intet Brud paa Udviklingen. Paa en lang Række af Punkter genoptages uforandret Bestemmelser fra de sidste Love. Det er alle Punkter, hvor fuld Enighed i Kommissionen er opnaaet. Paa andre Punkter foreslaas en videre Udvikling eller forskellige Tilføjelser, Forslag, som er udgaaet som Resultat af den nærmere Undersøgelse af den Række Tvivlsspørgsmaal, som i Folketingets Udvalg og derefter af Rigsdagen blev formuleret som Program for Kommissionens Arbejde. Ganske kort kan jeg karakterisere Lovforslaget saaledes, at det, ligesom den hidtidige ekstraordinære Lovgivning, fastholder Nødvendigheden af at yde Statshjælp ud over det gennem Arbejdernes Selvforsikring sikrede Beløb, fordi dette under Dyrtiden ikke er tilstrækkeligt, og saaledes at det fastholdes, at denne Statshjælp skal ydes dels igennem Arbejdsløshedsinstitutionen, der er indarbejdet, vidt forgrenet og fast tømret, og indenfor de Rammer af en Forsikringsinstitution, dels ogsaa gennem Hjælpekasserne. Og her foreslaas det da nu, at Hjælpen atter skal ydes dels som en af Staten fastsat Mindsteydelse, dels som en skønmæssig, af selve Hjælpekassens Undersøgelse udgaaet, individuelt begrundet Understøttelse. Den samlede Understøttelse forhøjes gennem disse forskellige Arter af Statshjælp ikke ubetydeligt, navnlig gennem ny indførte Bestemmelser om Understøttelse i Tilfælde af særlig omfattende Forsørgerpligt, mange Børn, eller en særlig langvarig Arbejdsløshed. Til dette Afsnit af Lovforslaget føjes der saa skærpede Bestemmelser vedrørende Kontrollen med Berettigelsen til at modtage Understøttelse for at faa fastslaaet, at Arbejdsløsheden er virkelig og ikke dækker over en Arbejdsuvilighed, som kan modarbejdes, og at Arbejdsløshedsunderstøttelse ikke nydes samtidig med, at Arbejdsindtægt oppebæres.

Jeg skal derefter gøre Rede for nogle af Enkelthederne i Lovforslaget. Jeg skal ikke dvæle ved, hvad der kun er en For-

nyelse af den nuværende Lov, men alene ved de Punkter, paa hvilke den ændres, dels under Hensyn til selve de Ændringer, som foreslaas, dels under Hensyn til den Forskellighed i Opfattelsen, som har givet sig Udtryk i Kommissionens Deling paa nogle Punkter i et Flertal og Mindretal eller i forskellige Mindretal.

Jeg skal da først nævne Bestemmelserne om Ventetiden — den Ventetid, hvori Understøttelse overhovedet ikke kan modtages. I den almindelige Arbejdsløshedslovgivning er denne Ventetid fastsat til 12 Maaneder. I Oktober 1917 blev den helt slettet for at give Lejlighed for den hurtigst mulige Dannelse af nye Arbejdsløsheds-kasser og for Optagelse i Arbejdsløsheds-kasserne af Arbejdere, der hidtil havde staaet udenfor, men som man nu under Hensyn til den særlig truende Arbejdsløshed fandt det ønskeligt at faa indenfor den store Organisations Rammer. Efter at denne fuldkomne Ophævelse af Ventetiden havde været til Februar, fandt man det rigtigt at indføre en Ventetid af 1 Maaned. I Juli udstraktes den til 2 Maaneder, og Lovforslaget gaar nu ud paa langsomt igen at forøge Ventetiden, saaledes at Understøttelse til Medlemmer, der er indtraadt inden 1. November, bliver 2 Maaneder; for Medlemmer, der optages i Tidsrummet fra 1. November til 31. December, 3 Maaneder og derefter 6 Maaneder. Ventetiden vil saa være Halvdelen af den oprindelige, i den almindelige Arbejdsløshedslovgivning fastsatte. I Kommissionen og i Arbejdsanvisningens Tilsynsraad er der Enighed om den gradvise Forøgelse af Ventetiden. Derimod har i Arbejdsløshedsnævnet et enkelt Medlem, som jeg nævnede før, udtalt sig for, at man allerede nu skulde beslutte en Tilbagevenden til den ordinære Ventetid, og foreslaet, at den skulde indtræde for Medlemmer, der er optagne efter 1. Oktober 1919. Jeg maa mene, at det er rigtigt at følge Kommissionens enstemmige Indstilling paa dette Punkt, og har affattet Lovforslaget i Overensstemmelse dermed.

Det næste Punkt, hvor en Ændring i Lovgivningen er foreslaet, er Spørgsmaalet om Arbejdsløsheds-kassens Ret til at